

M A G

Mindennapok Gárdonyiban

IV. évf. 7. szám

2010. március

www.gardonyi.eger-sulinet.hu/iskolaújság

Keresztút 2.

8. állomás JÉZUS BŰNBÁNATRA INTI
JERUZSÁLEM LEÁNYAIT

Ti síró asszonyok, törékeny virágok,
Szörnyű szenvedésem áldást hoz majd rátok!

A részvét könnyei kegyelem azoknak,
A kik vigasztalni, szeretni akarnak!

9. állomás JÉZUS HARMADSZOR ESIK
EL A KERESZTTEL

Harmadszor esik el az ég és föld Ura,
De nagy szeretete fölemeli újra!
Ő az irgalmasság, határtalan jószág,
Mindenható Isten, s emberi gyarlóság!

10. állomás JÉZUST MEGFOSZTJÁK
RUHÁITÓL

Uram! Meggyaláztak, gúny tárgyává tettek!

Szent Felséged ellen, de nagyot vétettek!
Kérünk, ne fosszál meg kegyelmedtől minket!

A hit bíborába öltöztess lelkünket!

11. állomás JÉZUST KERESZTRE SZE-
GEZIK

Iszonyú kínok közt szegeztek keresztre,
Véred piros rózsát festett a kezdedre.
Uram, feléd tárjuk gyöngye két karunkat,
Keresztre feszítjük bűnös vágyainkat!

12. állomás JÉZUS MEGHAL A KERESZ-
TEN

Ég és föld Királya, lehajtottad fejed,
Nem dobog már értünk szerető szent Szíved!
Ó, halál, mit tettél? Mért nem kegyelmez-
tél?
Most tudjuk igazán, mennyire szeretted!

13. állomás JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A
KERESZTRŐL

Fájdalmas Szűzanyánk, együtt érzünk veled!

Fiad testét tartva, sír, zokog a lelked!
Mi is úgy reszketünk, mint csillag az égen!
A keresztfá alatt vigasztalunk Téged!

14. állomás JÉZUST SÍRBA TESZIK

Hallgatag kőszikla kemény, csendes mélye,
Légy Urunk testének temploma, szentélye!
Szívünk, lelkünk tárva, jöjj, befogad Téged!
Legyünk bölcsöd, sírod, földi pihenésd!

Köszönjük Urunk, hogy végigvezetted szenedé-
sed állomásain. Add, hogy minden bajunkban a Te kereszttudodon tudhassuk magunkat,
és a mi életünk útja is a föltámadás dicsőségébe vezessen. Aki él, és uralkodik mindörökkön örökké. Ámen.

M Á R C I U S

12. *Lapinskasné Máté Erika* tanárnő által készített **rádióműsoros megemlékezés március 15-e alkalmából.** A díszteremben a 10 évfolyam tanulói meghallgatták *Somody Zoltán 10.C* osztályos tanuló ünnepi beszédét, aki megnyerte az ezen alkalomra kiírt városi szónoklatíró versenyt.

15. **Városi ünnepi megemlékezés, a Petőfi szobornál.** Koszorúzott az iskola vezetés, az ünnepi beszédet *Somody Zoltán 10.C* osztályos tanuló mondta:

„Tisztelt Ünneplő Közönség!

„Sors, nyiss nekem tért, hadd tehessek/Az emberiségért valamit!” – *E szavakkal lelkesedett 1846-ban, több mint 160 esztendővel ezelőtt a reformkori fiatalság szószóelője, Petőfi Sándor. Magyarország ebben az időben a Habsburg Birodalom része volt. A gazdaság bár működött, nem volt nemzeti ipar, ahogy Kossuth Lajos is mondta: „Ipar nélkül az országunk félkarú óriás”. A kereskedők az élelmet, terményeket hozták-vitték a birodalom területén. A hivatalokban többnyire német szóhangzott, a teátrumokban német színpadok játszottak, kivéve néhány bátor vándortársulatot, ahol már magyarul szóltak a nagyérdeműhöz. Mégis, Petőfi óhaja megvalósulni látszott az 1840-es években. Széchenyinek hála, hazánkba is eljutott néhány újítás. Itt is épültek vasutak, gyárak, és 1848-ban már állandó hid kötötte össze a Duna két partját. Letették a Magyar Tudományos Akadémia alapjait, Kossuth pedig*

magyar nyelven írta a pozsonyi országgyűlésről a tudósításokat.

Valóban, egy táguló világban találták magukat ezek a reformkori ifjak.

„Sors, nyiss nekem tért, hadd tehessek/Az emberiségért valamit!” – *mondhatjuk mi, mai tizenévesek is. A hazai ipar most van leépülőben, a gazdasági válság miatt a felnövekvő generáció nem talál munkahelyet, sok évi tanulás után sem biztos, hogy kenyérkereső munkához jut. Egyre többen keresik a boldogulást külföldön, mert úgy érzik, hogy itthon szűkül az életterük. Pedig nem*

vagyunk mások, mint Petőfiék voltak. A helyzet valóban nehéznek tűnik, de hát a márciusi ifjak sem futamodtak meg. Ellenkezőleg felelősséget vállaltak a hazáért, életüket és vérüket ajánlották fel, s amikor kitört a szabadságharc, bátran indultak a csataterre.

„Szabadság, szerelem!/E kettő kell nekem.” – *hirdette Petőfi, és – valljuk be – mi is erre vágyunk. Nekünk, fiataloknak e két fogalom napjainkban is sokat jelent, talán még többet is, mint régen, hiszen ebben a felfokozott, végletekig hajszolt világban szükség van egy társra, akire támaszkodhatunk, és szabadságra, hogy megvalósíthassuk az életben minden fiatalkori vágyunkat úgy, hogy ne korlátozzon benne semmilyen zsarnoki hatalom vagy eszme. Az ifjúság bármire képes, míg fiatal és egészséges!*

1848-ban nemzetközileg is megérett a helyzet a szabadság kivívására. Párizsban és Bécsben kitört a forradalom, felbolydult Európa. A polgárság

követelte jogait a császári önkényuralommal szemben. Magyarországon ezek a jogállami törekvések később a nemzeti függetlenség óhajával egészültek ki.. Magyar ipart magyar gazdaságot, önálló Magyarországot akartak, és népképviselést. A követeléseket 12 pontban fogalmazták meg.

Mit kíván a magyar nemzet?.

1. Kivánjuk a' sajtó szabadságát, cenzúra eltörlését.
2. Felelős ministeriumot Buda-Pesten.
3. Évenkénti országgyűlést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben.
5. Nemzeti őrsereg.
6. Közös teherviselés.
7. Urbéri viszonyok megszüntetése.
8. Esküdtszék, képviselést egyenlőség alapján.
9. Nemzeti Bank.
10. A' katonaság esküdjék meg az alkotmányra, magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a' külföldieket vigyék el tőlünk.
11. A' politikai statusfogyók szabadon bocsáttassanak.
12. Unio Erdéllyel.

Egyenlőség, szabadság, testvériség!

Érdemes elgondolkoznunk, mi valósult meg, és mi az, ami még ma is aktuális!

Egy esős kora tavaszi reggelen pedig Petőfi versével így szóltak: „Talpra Magyar, / hí a haza!“. Az eddig csak a kávéházi beszélgetésekben megnyilvánuló szabadságvágy tettekben is megmutatkozott. Ez a mondat, a Nemzeti dal kezdete fogalommal vált, a szabadságot követelő magyar nép azóta is ezzel a felszólítással próbál érvényt szerezni igazának 1956-ban csakúgy, mint napjainkban, 2010-ben, s ez megmutatja Petőfi Sándor gondolatainak időszerűségét. Nekünk már nem karddal, hanem szívvel és igaz szóval kell kiállnunk a nemzet elé.

Tisztel Ünneplő közönség! Kedves Fiatalok!

„Talpra magyar, / Hí a haza“. Tegyük meg mindent a magunk körében, az iskolában, a saját közösségeinkben, együtt a felnőttekkel, hogy méltók legyünk a '48-as szabadságharc hőseihez!

Ők is egy független, szebb országot akartak, mi is ezért küzdünk!"

18. Természettudományi Verseny a Gárdonyiban.

2009. decemberében a biológia, fizika, kémia munkaközösségünk pályázatot nyújtott be a „Természettudományos oktatás fejlesztéséhez szükséges taneszközök beszerzésének támogatása” címmel az Oktatási és Kulturális Minisztériumhoz.

A pályázat célja a középiskolák természettudományos oktatásának fejlesztéséhez szükséges taneszközök biztosítása, ezáltal a természettudományos tantárgyak iránti érdeklődés felkeltése. A pályázat része volt, hogy megszervezzünk és lebonyolítsunk egy természettudományos vetélkedőt az ál-

25. Lelkinap tanároknak és szülőknek.

A rekollekción dr. Pisákné Balogh Éva igazgatónő bevezető gondolataival kezdődött. Ezután iskolánk kamarakórusa Bisztriczki Zoltán tanár úr vezényletével előadta Kodály Zoltán Stabat mater kórusművét. Majd Demkó Balázs görögkatolikus atya előadása következett.

A szünet után a keresztút állomásait a lourdes-i kálvária stációinak a képei adták. Készítette Nagy Gyuláné tanárnő. Az egyes állomásokon Pócs Dávid

talános iskolák 7. osztályosai számára.

Erre a vetélkedőre került sor iskolánkban. A versenyen 8 csapat vett részt a következő iskolákból: Egerből a Dr. Kemény Ferenc Általános Iskola, az Eszterházy Károly Főiskola Gyakorló Iskolája, a Hunyadi Mátyás Általános Iskola, a Lenkey János Általános Iskola, a Pásztortölggyi Általános Iskola és Gimnázium, a Szent Imre Katolikus Általános Iskola; a noszvaji Figedy János Általános Iskola. Iskolánk csapata versenyen kívül oldotta meg a feladatokat. Az 5 fős csapatok mérték össze tudásukat. Biológia, fizika és kémia témakörében egy-egy feladatlapot kapták meg a tanulók. Majd a biológia

laborban végezték el a számukra összeállított kísérleteket.

A verseny végével dr. Pisákné Balogh Éva igazgatónő és Bodó Péter – a TIT Bugát Pál Egyesületének igazgatója – zsűri elnökeként értékelték a csapatok munkáját. Az oklevelek és jutalmak kiosztásával zárult a verseny. A természettudományos vetélkedő első helyezetteje a Lenkey János Általános Iskola csapata lett.

A vetélkedőt szervező és lebonyolító tanárok: Pecsenye Pálné, Pótáné Márton Mária, Szilágyiné Békési Zsuzsanna, Varga Pálné Kopasz Réka.

A beszámolót Pótáné Márton Mária készítette.

- iskolánk volt diákja, jelenleg szegedi orvostanhallgató - Sik Sándor Keresztút című versét idézte, valamint pedagógusok és a 9. és 10. évfolyam tanulóinak szülei az állomásokhoz kapcsolódó, és a családokért könyörgő gondolatokat olvastak fel.

A kálvária után Pócs Dávid személyes tanúságtétele következett, amelyben szól hitének születéséről, a gárdonyis és az egyetemi éveinek küzdelméről és tanúságtévéseinek alkalmairól.

A befejezést Soós Tamás atya áldása jelentette.

31. Húsvéti lelkinap.

Az osztályok az első órát az osztályfőnökeikkel töltötték az osztályterekben.

A második órától az iskolánkban négy helyszínen folytak a programok. A passiójátékokat *dr. Loboczkyné Hársasi Ibolya* tanárnő állította össze és tanította be.

A díszteremben a végzős évfolyam 155 tanulója előbb meghallgatta *Szabó József* atya előadását, majd *Pócs Dávid*, volt diákunk tanúságtételét. A két előadás között a 10.E osztály passiójátékát tekintették meg.

A régi fizikai előadóban az 5., a 6. és a 7. C osztály 110 tanulója előbb az ózdi Palánta bábcsoport előadását tekinthette meg. Szünet után pedig a Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium szerzetesei tartottak foglalkozást.

A földszinti tornateremben dr.Racs Csaba atya előadásán és a 10.A osztály passiójátékán vehett részt a 10., a 11., 12. évfolyamból 329 diák. Az előadásból közlünk néhány gondolatot:

„... Mivé tudunk válni Isten nélkül? Isten nélkül az ember állattá válik. Azt mondják, hogy az ember élete Isten nélkül a gyomor közepénél kezdődik, és a comb közepénél végződik. S ez így is van. Én ezt megtapasztaltam szülővárosomban ... vagy olyan helyeken, ahol azt az örökséget, amit kaptak, eltékozták. S ez önmagában tragédia, mert amikor elmegy az ember ilyen helyekre, ott vannak a fényképek a falon. S fényképeken ott vannak szép fiatalon, s ott van mellette a végeredmény. Félelmetes, hogy mivé tudnak az emberek válni Isten nélkül.

Nagyon sokan nincsenek is azzal tisztában, hogy mi az az örökség, amit otthonról kaptak. Te hogyan viszonyulsz ahhoz, amit kaptál? Megkaptad az örökséget. De ismered-e a mennyei Atyádat? Találkoztál-e az Ő Fiával, vagy nem találkoztál? Ez a nagy kérdés. S nem az, hogy mit tudsz róla, mert ha nem éled az ismeretet, akkor két nap múlva elfelejted.

A történetben egyik fiú sem ismerte az apját. Az egyik bolonddátette, a másik diktátort látott benne. A ma nemzedékek gyermekei is így gondolkodnak. S te mit látsz benne? S találkoztál-e a Feltámadottal? De nem úgy, hogy tanultál róla hittan órán. Mert nem a pusztá kötelesség teljesítése a lényeg, hanem az, hogy találkoztál Vele. Nem biztos, hogy Isten az életben megadja a találkozási kegyelmét. De fel kell tudnod ismerni Őt, s élni tudnod kell a találkozással. S akkortól másképpen fogsz gondolkodni magadról, az életedről. Isten nem néphagyomány lesz többé számodra, hanem élő személy. S új céljaid, új örömeid lesznek. Tehát imádkozzál a találkozásért. Ezt kértem a bérháziaktól, s most ezt kérem tőletek is. S onnantól egészen más lesz az életed. Értelmet kap, s nem válhatsz állattá.”

Az emeleti tornateremben Hugyecz János atya előadásai után szintén a 10.A osztály passiójátéka következett.

A lelki napot a bazilikában szentmise zárta, amelyet Soós Tamás atya celebrált.

MERT NEM LEHET FELEDNI

Február 25-én, a kommunista diktatúra áldozatainak emléknapja alkalmából Balogh Margit, a

MTA Társadalomkutató Központjának igazgatója tartott megemlékezést iskolánkban. Az előadásának a témája a katolikus egyház elleni kommunista politika a 40-es évek második felében. Rendelkezésünkre bocsátotta előadásának kéziratát, amelynek most a 2. részét közöljük.

A Mindszenty-per

Az első fokon eljáró Budapesti Népbíróság Olti Vilmos vezette különtanácsa előtt 1949. február 3-án, csütörtök reggel 9 órakor kezdődött a tárgyalás. A vérbíróként emlegetett, karrierista vágyakkal eltelt Oltit az államvédelem azzal tartotta kézben, hogy tudott múltbéli „szélsőjobboldali kapcsolatairól”, „marxistaellenességéről”, és egy Hitler által alapított birodalmi ösztöndíj elnyeréséről. Alapy Gyula viszont azért volt alkalmas, mert „1930 óta megbízható elvtársa a pártnak”.

A tárgyalás helyszíne a Markó utca 27. szám alatti fogház II. emeleti ún. nagy esküdtzéki terme volt. A környéket hermetikusan lezárták. de 23, igen alaposan lekáderezett külföldi újságíró bemehetett. Fényképeket (az ÁVH egy fotós megbízottja kivételével), filmvagy magnófelvételt tilos volt készíteni, de Rákosi szobájába be volt kötve a tárgyalás mikrofonja. A Magyar Rádió időnként helyszíni közvetítést adott, először február 3-án este 9 órakor.

Hihetetlen erős világszimpátia áradt Mindszenty József felé. Magyarország hercegprímása lett a magyar nép szabadságharcának és vallásszeretetének eszményi hőse: minden elnyomás elleni jogos tiltakozásnak, a diktatúrák ellenzésének példaképe, akire csodálattal tekintett fel a világ. S mivel főpásztor volt, a hívek elvárták tőle, hogy a népbíróság előtt főpástorként képviselje az ezeréves magyar katolikus egyhá-

zat. Ám ebbéli hitükben csalódtak. A hitet védte, határozottan és kitartóan, de nem lett a földjétől, iskoláitól és előjogaitól megfosztott, sértett katolikus egyház oroszslánszívű harcosa. Mert a kihallgatási jegyzőkönyvekben kimódolt történeteket most Mindszenty szájából hallhatta a döbrent nagyközönség. Egy meggyötört ember állt a bíróság előtt, akit ország-világ előtt gúnyoltak, meggyaláztak. A háromnapos tárgyalás során – több korabeli forrás szerint is – a bíboros fáradtnak és megviseltnek tűnt ugyan, de normális állapotban lévőknek, ésszerűen viselkedőknek látszott, készséggel válaszolt a feltett kérdésekre, vonakodás nélkül többször is megfogadta, hogy jó útra tér.

Mindszenty zavarba ejtő, jellemétől idegen magatartására több elmélet is született. Az egyik teória azonban máig makacsul tartja magát. XII. Pius pápa is kimondta a „titkos ráhatással” kapcsolatos gyanúját az 1949. február 14-i titkos konzisztóriumon. Mindszenty maga sem kételkedett abban, hogy ételéhez akarathévíró és kábító szereket kevertek. Ezért eleinte alig vett ételt magához, s a Basedow-kórjára adott gyógyszert is – amikor csak tehette – kiköpte. Az Aktedron és a Morphiium-Scopolamin injekció együttes alkalmazása célszerűtlen, hiszen az egyik megoldja a vádolt nyelvért, a másik viszont bódulatba taszítja. A gyógyszerkezést egyébként nemcsak Mindszenty ellenségei zárták ki, így vélekedett az amerikai követség 1949. február 25-i, a történeteket összegző értékelése is. Emlékirataiban nem ad más magyarázatot, nem állítja be önmagát hideg fejű és ravasz játékosnak, kinek lépéseit fondorlat vezérelte volna. Amikor 1960. februárban elhunyt a szülőfalujába száműzött Stepinac horvát bíboros, Mindszenty elismerően írta naplójába: „Egyek voltunk abban, hogy egyikünk sem mondott le, és nem hagyta el népét. Ő élesebb volt a tárgyalásnál jóval, mint én. Vagy nem mentek rá annyira, vagy a kegyelem és lelki erő erősebben érvényesült nála.”

Vitathatatlan, hogy Mindszenty önként vállalta a reá váró sorsot. Bár visszavonulhatott vagy eltávozhatott volna az országból, nem tette. „Mindig azt mondta – idézte fel édesanyja –, ha én meg tudnám Magyarországot menteni, még az élettemmel is meg-

menteném. Nem mehetek ki, mikor legnagyobb veszélyben van az ország, és 95%-a mellettem áll, hogyan hagyjam itt a nemzetet?”

A nyilvános tárgyaláson visszavonhatta volna beismerő vallomásait. Ezt azonban nem tette, csak a vádirat egyes következtetéseit pontosította: tagadta, hogy a köztársaság megdöntésére szervezkedett. Ám „lényegében” bűnösnek vallotta magát. A figyelmes hallgató azt vehette észre, hogy komoly vádagnál ismételtlen hangoztatta az egyház elveit, és a bűnösség vállalása helyett megbánásról beszélt vagy sajnálkozott amiatt, hogy konfliktusba került az állami törvényekkel, és az állam és az egyház békés kapcsolatáért fohászzkodott. A kommunista propaganda viszont saját szempontjából győzelmet aratott.

A népbíróság igen gyorsan, már 1949. február 8-án ítéletet hirdetett. Mindszenty Józsefet hét vádpontban találta bűnösnek: 1. a köztársaság megdöntésére irányuló, folytatólagosan elkövetett szervezkedés vezetésének büntetében, 2. folytatólagosan elkövetett hazaárulás büntetében, 3. külföldi fizetőeszköz bejelentésének elmulasztásában, 4. jelentős külföldi összegekre vonatkozó követelés bejelentésének elmulasztásában, 5. külföldi valutával való üzérkedésben, 6. külföldi fizetőeszköz kivitelének folytatólagosan elkövetett büntetében, 7. bejelentés alá eső értékes tárggyal való, engedély nélküli rendelkezés büntetében. Mindezekért Mindszenty bíborost életfogytiglani fegyházbüntetésre, politikai jogaitól való teljes megfosztásra és teljes vagyonekobzásra ítélték. A többi vádlott 3 év és életfogytiglan közötti fegyházbüntetést kapott.

Az ítélet ellen Alapy Gyula ügyész fellebbezett: halálos ítélet kimondását kérte a felsőfokú bíróságtól. Így Mindszentyre fél év rettegés várt: életfogytiglani ítélete hatályos lesz-e, avagy a Népbíróságok Országos Tanácsa másodfokon halálra ítéli?

Rákosi valóban cinikusan játszadozott a halálos ítélet gondolatával, de tisztában volt azzal is, hogy ebben az esetben vértanúként emelné oltárra Mindszentyt, és kiapadhatatlan forrást adna a kommunistaellenes propagandához. Esetleg halálra ítélni majd nagylelkűen megkegyelmezni – ez már „nyereséges” megoldásnak tűnt. De a nemzetközi felhárdulás miatt túl koc-

kázatos volt. Még az sem kizárt, hogy Moszkva intette mérsékletre, hiszen tény, hogy a szovjet blokkban nem akasztottak főpapot. Bár a levéltárak még rejthetnek meglepetéseket, mégis az valószínűsíthető, hogy Mindszenty-per menetébe a szovjetek nem avatkoztak bele, nem adtak irányelveket.

New Yorkban ötezren tüntettek Mindszenty mellett. Acheson amerikai külügyminiszter február 8-i nyilatkozatában azzal vádolta a magyar kormányt, hogy lépésről lépésre elvonja a magyar néptől az alapvető emberi jogokat és szabadságjogokat. Bejelentette, hogy az USA kormánya a Mindszenty-ügyet és más magyarországi negatív fejleményeket az ENSZ elé kívánja vinni. Truman amerikai elnök február 9-én azt nyilatkozta, hogy Magyarországon rendőrállam van, és a magyar nép nem felelős kormányának tetteiért. Bécsben február 2-án Innitzer bíboros a Szent István dómban misét mondott Mindszentyért. Itt a jelenlévők előtt kijelentette: „Mindszenty az egyház mártírja... Szent Istvánhoz hasonló nagy embere. Azért kell szenvednie, mert az ember és a hit szabadságáért szállt síkra a materialista világnézettel szemben.” Rómának sem volt más eszköze, mint a tiltakozás, az elítélés és a megbélyegzés.

Az ítéletet követően Mindszenty Grösz kalocsai és Czapik egri érsekhez intézett levelében – amit a sajtó indiszkrét módon teljes terjedelemben leköszölt – többek között ezt írta: „Szeretném, ha a püspöki kar a kormány felé megbeszélést kezdeményezne, szeretnék magam is segíteni. Ahogy január 29-én, az Igazságügyminiszter Úrnak is írtam: az állam és egyház közt a komoly és igazságos megegyezést mindaddig időszerűnek és sürgősnek tartom, amíg az létre nem jön. Én már most szeretném a tőlem csak lehetséges módon elősegíteni az állam és egyház megbékélését.”

A püspökök 1949. február 18-i értekezletén ismertették Mindszenty levelét. Grösz azt mondta, hogy a primás nem tudja, mi történt december 26-a óta. Úgy vélte, hogy a Szentszék ismételen kifejezett álláspontja az, hogy nem tárgyal. A püspökök Mindszenty leveléről érdemben nem mertek nyilatkozni, többen letartóztatásukat várták.

A per hatására emigrált Barankovics István pártvezér, aminek következ-

tében február 4-én feloszlott az egyetlen jelentős ellenzéki párt, a Demokrata Néppárt. Az 1949. május 15-én tartott rendkívüli országgyűlési választásokon győzött a Magyar Függetlenségi Népfrontba tömörült pártok közös listája, amivel a koalíció lényegileg megszűnt. Folytatódtak az egyházellenes intézkedések. Megszüntették a vallás- és tanulmányi alapot, az állami iskolákban csak az úttörőcsapatok működését engedélyezték, feloszlatták a Szívgyárdát, a kongregációkat, betiltották a lelki gyakorlatokat, a húsvéti körmeneteket, észrevétlenül államosították a budai és a pesti Szent Imre Kollégiumokat.

A hazai politikai vezetésre – minden látszat ellenére – hatott az a nemzetközi kampány, ami az emberi jogok magyarországi megsértése miatt bontakozott ki. A Külügyminisztérium és az ÁVH nemcsak a per napjaiban, hanem a későbbiekben is rendszeresen jelentett a külföldi rádió- és sajtóvisszhangról. Ellensúlyozásként kiadták az ún. Fekete könyvet, amely a bírósági eljárás anyagát közölte.

A nyugati kormányok az április 2-i jegyzékekkel egyidőben Bolívia és Kuba útján az ENSZ elé vitték a békeszerződés magyar és bolgár részről történt megsértésének ügyét. Az ENSZ közgyűlése április 11-én 30:7 arányban, 20 tartózkodás mellett napirendre tűzte az ügyet. A magyar kormány április 23-án az ENSZ határozatát a magyar belügyekbe való illetéktelen beavatkozásnak minősítette és visszautasította meghívását a kérdés megtárgyalására. Az ENSZ végül is olyan javaslatot fogadott el, hogy az ítéletet nemzetközi sérelemnek tekinti, a Mindszenty-ügyet napirenden tartja, és majd később foglalkozik vele. Május 31-én az amerikai és a brit követség közölte, hogy az ügyet az USA, a Szovjetunió és Nagy-Britannia budapesti követeiből felállítandó bizottságnak adják át. A Szovjetunió viszont a részvételt elhárította, tekintettel arra, hogy szerinte Magyarország a békeszerződést lelkiismeretesen végrehajtotta. Nyáron a diplomácia „pihent”, ám az eddigiek még így is szerepet játszottak abban, hogy másodfokon többek ítéletét enyhítették.

Mindszenty József hercegprímás és társai ügyében 1949. július 9-én hirdett másodfokon ítéletet a Népbíróságok Országos Tanácsa. Érdekes, hogy

az ítélet – ugyan csak stiláris eltérésekkel, de – két változatban is elkészült. A gyanúsítottak már jelen sem voltak, természetesen ítéletüket sem kapták meg. Jankó Péter bíróval előre közölték az MDP Központi Vezetőség Titkárságának 1949. június 28-án hozott határozatát: „A jövő héten tárgyalja le a NOT a Mindszenty-ügyet és hozzon helybenhagyó ítéletet.” Esterházy herceg és Nagy Miklós esetében ez így is történt. Mindszenty és Tóth László cselekvőségét enyhébben minősítették, de a büntetés mértékét nem változtatták meg. Viszont Baranyay Jusztinnál 15 évről 12 évre, Zakar Andrásnál 6 évről 4 évre, Ispánki Bélánál életfogytiglaniról 15 évre csökkentették a fegyházbüntetést. Az indoklás szerint ez azért történhetett meg, mert a Mindszenty-ügy elveszítette eredeti jelentőségét.

A Mindszenty-pernek és az életfogytiglani ítéletnek több tétje is volt. Elsődlegesen az, hogy a közéletből kirekesszék és elszigeteljék a katolikus egyházat. Másodsorban az, hogy mintául és fenyegetésül szolgáljon a hazai és a többi kelet-európai állam papsága részére. Bizonyítsa továbbá minden érdekeltnak, hogy egyetlen egyházi testületnek vagy személynek sincs hatalma megvédeni a híveket, a papaságot és önmagát a kommunista hatalomtól. Harmadsorban az USA és a Nyugat morális vezető szerepe komoly csorbát szenvedett, mert a vasfüggönyön innen élők csak azt érzékelték, hogy az emberi jogok deklarációja és a tiltakozások ellenére a hatalom birtokosai büntetlenül megsérthetik a vallásszabadságot, semmibe vehetik a közvéleményt, lábbal tiporhatják a szabadságjogokat. Másfelől viszont nyilvánvaló, hogy Moszkvából eredt a népi demokráciák számára kiadott utasítás: a katolikus egyházat mindenütt le kell fejezni, ahol társadalmi erő képvisel. Márton Áron gyulafehérvári püspök esete még nyilvánvalóbb példa, hiszen az ő elvűsége igen jó politikai érzéssel párosult, mégsem kerülhette el a börtönt és a házi őrizet hosszú éveit. És az állam–egyház megegyezését végül aláíró Grösz József kalocsai érsek is a börtönbe került.

A ciszterci élet

Az előző számban közölt cikkünk folytatásaként most megnézzük, mit jelentett ciszterci szerzetessé válni a XII. században, azaz milyen szabályok és milyen napirend határozta meg a szerzetesek életét, hogyan építették fel a monostoraikat a hajdani szerzetesek.

Az 1119-ben megerősített Charta Caritas két változatban maradt fenn. Az egyik címe Summa Chartae Caritatis, a másiké pedig a Charta Caritas prior. Az 1119-51 között hozott generális káptalani határozatokat, Instituta Capituli Generális-t (92 cikkelyt) III. Jenő pápa (ki megválasztása előtt ciszterci szerzetes volt) bullában megerősítette. A Charta Caritas végső formája, a Charta Caritas posterior 1165-90 között készült el.

Az alábbiakban részletek közlünk a Charta Caritas rövid foglalata (Summája) és a Káptalani határozatok (Capitula) dokumentumából azzal a szándékkal, hogy lássuk, hogyan képzeltek el a 12. sz. első felében a születő rendben a monasztikus életformát:

„3. Az okmány értelmében a Ciszterci Rend minden apátságára nézve szabály, hogy az anyaapátságok semmiféle anyagi javakat nem követelhetnek a leányapátságuktól. Az atyaapát azonban közös ebédlőben étkezik a testvérekkel, a fegyelem megtartása érdekében. Minden apát atyai gondossággal látogassa végig az általa alapított monostorokat évenként legalább egyszer. ...

4. A citeaux-i apátság, mint minden apátság anyja, bölcsen fenntartotta magának azt az előjogot, hogy minden apátnak kötelessége őt meglátogatni évenként egyszer ugyanabban az időben, hogy találkozzanak egymással, hogy megtárgyalják a rend ügyeit, megerősítsék a békét, és ápolják a szeretet. ... hogyha ... valamelyik apát végső elszegényedéséről szerez tudomást a közösség, akkor ennek a testvérnek a megsegítését karolja fel mindegyik, a szeretet és mindegyik a saját helyzetéből adódó mérték szerint. Csak két ok igazolhatja egy apát távolmaradását az évi káptalanról: testi betegség vagy egy novicius felvétele. Ha egy apátnál ennek valamelyike fennáll, küldje el a perjelt mint személyes képviselőjét

5. Ha úgy találják, hogy egy apát semmi-

be veszi a Regulát vagy a Rendet, vagy netán gondatlanul és hanyagul végzi a rábízott szolgálatot, azonnal figyelmeztesse őt az atya-apát személyesen vagy a perjele által, esetleg levélben, négy alkalommal. Ha nem hajlandó javítani magatartásán, akkor ugyancsak az atya-apát tárja az ügyet a hibázó apát egyházmegyéjének püspöke és papsága elé. Ha netán a hibázó javíthatatlanul kitart helytelen magatartása mellett, mert azokat illetéktelennek tartja, akkor az atya-apát hívja össze legalább két apátársát, és mindazokkal együtt menjen a kérdéses helyre. A javíthatatlant fosszák meg hivatalától, és minél előbbi időpontban válasszanak arra méltó másik személyt. – A citeaux-i apátnak, minthogy ő mindnyájunk feje, nincs fölöttes apátja, be kell látnia, hogy ugyanazok a rendszabályok, amelyeket más vétkesek ellen hoztak, őrá is vonatkoznak. Közös megegyezéssel ezt a feladatot rábízta La Ferté, Potigny, és Clairvaux apátjaira, hogy mindannyiunk érdekében buzgó lelkiismeretességgel alkalmazzák vele szemben mindazt, amit a fentebbi határozatok tartalmaznak.

9. Elhatározottat, hogy minden monostorunkat az ég és föld Királynőjének kell szentelnünk. Ne épüljön monostor városokban, várkastélyokban és majorságokban. Ne küldjenek apátot új helyre legalább 12 szerzetes nélkül és a következő könyvek nélkül: Zsoltáros könyv, Hymnusok könyve, Miskönyörgések könyve, Graduale (miserészek gregorián dallamainak gyűjteménye), Regula, Misszale. Továbbá olyan előzetesen felhúzott építmények nélkül, mint amilyen az oratórium, ebédlő, hálóterem, vendégház és a kapus testvér cellája, ... elhatároztuk először azt is, hogy Szent Benedek atyánk Reguláját egy és ugyanazon módon értelmezni és megtartani, másodsor hogy ugyanazok legyenek liturgikus könyveik, ugyanaz az étkezésük, ugyanaz a ruházatuk, és végül ugyanazok legyenek szokásaik és egész életvitelük mindenben.

15. Rendünk szerzeteseinek étkezését a kétkezi munkából, a földművelésből és állattenyésztésből fedezi. Eppen ezért birtokolhatunk

saját hasznunkra patakokat, erdőket, szőlőültetvényeket, legelőket, a világiak lakóhelyeitől távol eső szántóföldeket. ... Állatok felnevelésére, etetésére és gondozására grangiákat (majorságokat) birtokolhatunk, ... Ezeket laikustestvérek látják el és vezetik.

23. ... Rendünk alkotmánya is tiltja, hogy templomi és oltári-jövedelmünk legyen, hogy temetési illetéket, mások munkájából vagy terméséből tizedeket szedjünk, majorságaink, falvaink, jobbágyaink, földjáraadéaink, pékségből és malmokból járandóságaink vagy más hasonló jövedelmünk legyen.

24. Kivülről személyt nem gyóntatunk, nem áldoztatunk, nem is temetünk ...

25. Az oltárterítők, valamint az istentiszteletet végzők ruhái, a stóla és a manipulus kivételével selyem felhasználásával készüljön. A miseruha egyszerű legyen. A monostor minden istentiszteleti öltözéke, edénye és használati eszköze arany, ezüst és drágakő nélküli legyen, kivéve a kelyheket és áldozásnál használt szívócsövecskét. Csak ezt a kettőt szabad nekünk ezüsből vagy aranyozott ezüsből készíteni, de sohasem színaranyból.

26. Szobraink egyáltalán nem lehetnek. Festés is csak keresztteken, keresztjeink pedig csak fából valók lehetnek.”

A monasztikus élet meghatározó vonása volt a napirend (horarium), amelynek alapját a nap mozgása és az évszakok változása határozta meg. Az alábbiakban közölt napirend szerint a szerzetesek hét imaórát tartottak egy nap. Az imaórák közötti teendőket, a lelki olvasás és a két kezi munka jelentette, amelyhez segítségül többnyire írástudatlan munkástestvéreket, konverzusokat vettek fel. Az ő segít-

A monostorok napirendje (horarium):

	Június	December	
Felkelés	1:45	1:20	
Matutinum	2:00-3:00	1:35-2:35	
Szünet			
Laudes	3:10	7:00	Laudes kezdete napfelkeltekor
Szünet			Magánmisék és missa matutinalis
Príma	4:00	8:00	
Káptalan			
Téli ez volt a sorrend: Príma, Mise, Tercia, Káptalan			
Munka	5:00		
Tercia	7:45	9:20	
Mise	8:00		
Olvasás	8:50		
Szexta	10:40	11:20	
Ebéd	11:00	13:35	

A monostorok napirendje (horarium):

	Június	December	
Szieszta			
Nóna	14:00		Télien a Nónát ebéd előtt mondták és ebéd után olvasási idő következett.
Munka	14:30		
Vesperás	18:00	15:30	
Vacsora	18:45		Télien nem volt vacsora
Kompletórium	19:30	16:00	
Lefekvés	20:00	16:30	

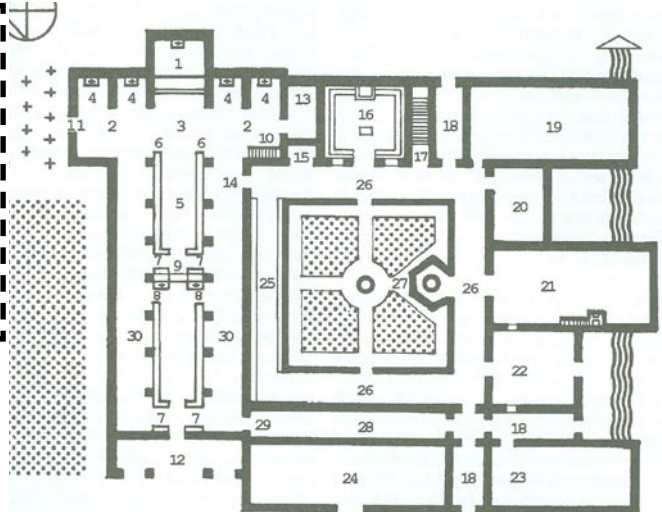
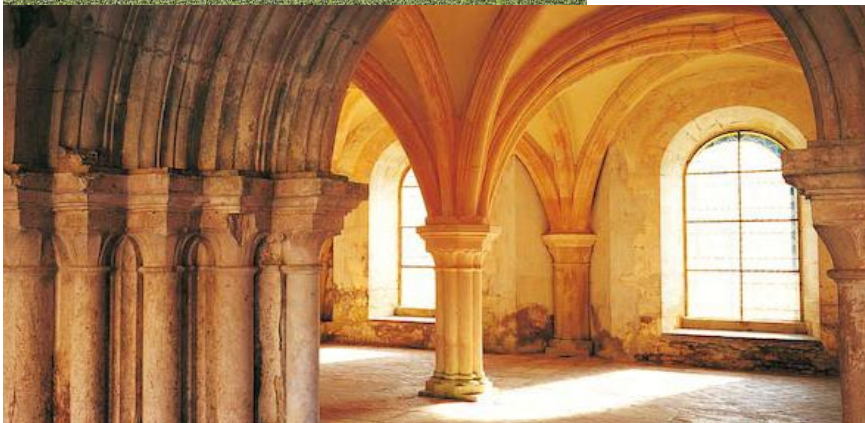
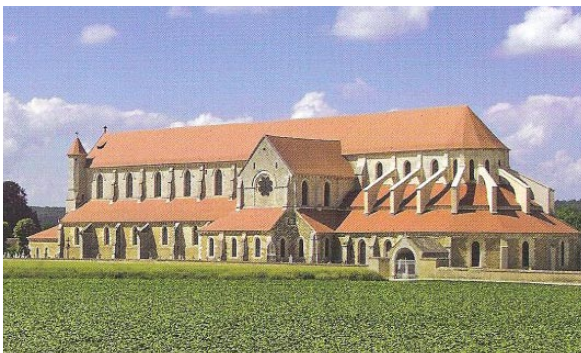
ségükkel tették termőfölddé a tájat, és működtették a majorokat, a grangiákat. A konkrét napi feladatokat a káptalani gyűlésen határozta meg az előljáró. Az étkezéseknél hangsúlyt kapott a mértékletesség és az önmegtagadás erénye. Ez különösen a húsételekre vonatkozott. A főételek kenyérből, két főzelékféléből és az évszaknak megfelelő gyümölcsből álltak. A Nóna után különösen nyáron innivalót szolgáltak, ami lehetett egy kupa bor vagy sör vagy almabor. Az étkezés szertartásos jellegű volt, ideje alatt egy szerzetes hangosan olvasott a Bibliából. A mindennapokban a szigorú szilencium miatt a szerzetesek rendszerint jelbeszéddel érintkeztek egymással. A hálótermeik közösek voltak, az ágyuk deszkaágy volt, fűtésük nem volt. A fürdés - a betegek kivételével - nem volt szokásban. A borotválás és tonzúra nyírását évente hétszer, a főünnepek előestéjén végezték. Köpölyözés, azaz érvágás évente négy alkalommal volt. A betegek

és az öregekre nagyobb gondot fordítottak, az előírásokon enyhítettek. A betegeket házilag kezelték.

Az elhunyt szerzeteseket jeltelenül a temetőbe, az apátokat a sírkövel jelezve a monostor kerengője alatt helyezték örök nyugalomra.

E szigorú napirend tette lehetővé a közösség harmonikus együttélését és a közösségi munka eredményességét. Az eredményesség máig megcsodálható jele azok a monostorok, amelyeket a szerzetes közösségek önmaguknak, lakóhelyüknek emeltek.

Citeaux legelső épületeiből semmi sem maradt meg, mert fából készültek, és nagyon egyszerű voltak. A kőépületek román stílusúak, de már az első épületeknél is megtalálható a csúcsíves szerkezet és a keresztboltozat, ami az épületeknek korai gót jelleget kölcsönöz. Ciszterci sajátosságnak tartják a derékszög alakú apszist. Az épületekben díszítést nem alkalmaztak. A monostorok ékességei voltak a káptalantermek, a refektóriumok és a keresztfolyosók. Az első öt alapításból csak Pontigny temploma áll, a korai építészeti legszebb emléke Fontenay. A 13. századi

A ciszterci monostorok tipikus beosztása:

1. szentély,
2. kereszthajó,
3. keresztzetőds, felette huszártorony és harang
4. kápolnák,
5. főhajó,
6. monachusok kórusa,
7. betegek kórusa,
8. konverzusok kórusa,
9. szentélyrekesztő,
10. lépcső a szentélyből a hálóterembe
11. halottak kapuja,
12. előcsarnok,
13. sekrestye,
14. monachusok kapusa,
15. armárium liturgikus könyveknek,
16. káptalanterem,
17. lépcső a hálóterembe végében latrinával,
18. átjáró a kertbe,
19. monachusok közös terme,
20. melegedő,
21. monachusok ebédlője,
22. konyha,
23. konverzusok ebédlője,
24. konverzusok közös terme és élelmi szerraktár,
25. a felolvasás és lábmosás helye,
26. keresztfolyosó,
27. kútház,
28. konverzusok folyosója
29. konverzusok kapuja
30. oldalhajók,

épületekben már erősödik a díszítettségre törekvő hajlam, s így bontakozik ki a gótika a ciszterci épületeknél is.

KO

(A cikk írásához felhasználtam Hervay F. Levente-Legeza László-Szacsavay Péter: Ciszterciek, Mikes Kiadó, Bp., 2005.; Lékai Lajos: Ciszterciek, Szent István Társulat, Bp., 1991.; Peter King: A monachizmus Nyugaton, Szent István Társulat, Bp., 2007. című munkáját.)

Az Óperenciás tengeren túlról 2.

Iskolánkba, a 11.C osztályba jár az ősz óta Pedro, alias Pedro Luis Medina Diaz, aki Venezuelában született. Mostanra sikerült rávenni, hogy számoljon be hazájáról, és írja meg magyarországi tapasztalait. Köszönjük neki, és köszönjük a segítségét Utassyné Vadász Judit tanárnőnek, aki az egyeztetés nehéz munkáját és fordítások korrektúráját végezte. És köszönjük a fordítást végző tanítványainak is a közreműködést.

Magyarországi tapasztalataim - 2009 augusztusában érkeztem Magyarországra, egy héttel az iskolakezés előtt. Egy hetet azzal töltöttem, hogy emberekkel ismerkedjek, és megnézzek pár kulturális dolgot. Amikor elkezdtem az iskolát, az első nap nagyon hivatalosan kellett felöltözni. Ezt nem nagyon szerettem, de azért jöttem Magyarországra, hogy megismerjem ezeket a dolgokat és ezt a kultúrát. Először, ami nagyon furcsa volt, hogy óra közben, mindenki nagyon csendben volt, ami zavart egy kicsit, de meg kell szoknom. Egy másik furcsaság az volt, hogy itt egy óra csak 45 percig tart, amíg Venezuelában 2 óra hossza óránként. Ez nagyon kevés idő nekem, de ez nagyon tetszik.

Étkezés - A magyar ételek a venezuelaiakkal szemben nagyon nehezek és bőségesek, de nagyon szeretem őket. A levesek nagyon finomak, a szalámi szintén. Sok italt is megkóstoltam, mint a pálinka, az Unicum vagy az egri borok. Mindegyik nagyon ízlett, de óvatosnak kell lenni velük, mert nagyon erősek, főleg a pálinka.

Utazás - Már meglátogattam más magyarországi városokat is. Budapesten nagyon tetszett a Parlament épülete. A város modern és gyönyörű, a Dunát átszelő hidak nagyon szépek. A Szabadság-szobornál is voltam, ahonnan majdnem egész Budapest belátható. Olyan látvány tárult elém, amiért megérte felmenni, még ha ki is fulladtam, mire felértem. Láttam más városokat is. Székesfehérvár és Veszprém nagyon

tetszettek. Szintén láttam a Balatont is. Nagyon szép. Remélem, majd fürödhetek is még benne. Így legalább nem hiányoznak majd annyira a margaritai strandok.

Tél - Még soha életemben nem láttam havat, ezért most volt az első havas élményem. Nagyon megérintett a hulló hó látványa, és az, ahogy éreztem az arcomon a havat. Az íze nem olyan volt, mint amire számítottam, de ez nem baj, így is nagyon szép volt. A korcsolyázás is nagyon tetszik. Először nehéz volt, de most már egész jól megy, csak sokat kell gyakorolnom, és megpróbálok nem sokat esni. A szánkózás volt a legjobb,

soha nem gondoltam, hogy egy ilyen egyszerű dolgot ennyire fogok élvezni. Újra ki fogom próbálni, és addig csinálom, míg el nem fáradok. Csak hőembert nem építettem még, de megkértem a „testvéremet”, Balácsi Sándort, hogy segítsen, mert nem tudom, hogy kell. (fordította: Szilágyi Máttyás 13.K)

A NAGYRATÓRŐ

Március 18-án az iskolánk 12. és 13. osztályos tanulói Márton László történelmi trilógiájának első részét tekinthették meg a Gárdonyi Géza Színházban. A trilógia a tizenöt éves háború elején, 1593-98 között ját-

szódik, amikor a kicsiny erdélyi fejedelemségnek el kell döntenie, hogy a török birodalom és a keresztény Német-római Császárság harca közé szorulva, melyiket támogassa a két nagyhatalom közül. Az első rész, A nagyratörő 1593-94-ben játszódik.

Ebből a nem hétköznapi történelmi játékból mindenki tanulhatott: megtudhattuk belőle azokat a részleteket is, amelyekről a történelemlkönyvek nem sokat írnak. A darabban végigkísérhettük a fiatal Báthory Zsigmond mély személyiségi válságait és bizonytalanságait, amint azon töpreng, vajon ő vagy Boldizsár alkalmasabb-e a hatalomra. Valamint arról is képet kaptunk, lélekben hogyan őrlődtek a két fél – a törökök és a keresztény Európa – között, hogyan döntötte el Zsigmond a két párt vitáját, és hogy végezték ki a lázadókat. A darab végén pedig sokunkban felvetődött a kérdés: vajon mi lett volna, ha a törökparti férfiak győznek, és melyik út lett volna sikeresebb és termékenyebb a megosztott erdélyi magyarság számára?

A drámában meglepő váratlansággal keveredett a történelmi drámákban már megszokott emelkedett hangnem az ironikus, szokatlan mesélési módokkal, gyakran még egy mondaton belül is. A történelmi téma efféle szokatlan kezelése sokunk figyelmét felkeltette. Márton László ezzel arra akart rávilágítani, hogy a nagy személyiségek is lehetnek gonoszak, romlottak, ostobák vagy nevetségesek is.

A darabnak szokatlan volt a színpadra állítása is, hiszen a színpad egy háztető volt. Márton László azt nyilatkozta, hogy eredetileg egy nagyszabású háztetőjének a fényképe adta az ötletet a megformáláshoz. Mindenesetre a színészeknek nem kis feladatot jelenthe-

tett a tetőn megállni. Ezzel a megoldással tudatta a rendező (*Csizmadia Tibor*) nagyon ötletesen és hatásosan, hogy az a történelmi helyzet, amelyben a darab játszódik, legalább olyan életveszélyes, mint egy háztetőn közlekedni. Egy elhamarkodott mozdulat, egy rossz döntés végzetes lehet. Ha már a biztos lét-helyzet nem adatott meg a tizenöt éves háború éveiben, a fennmaradáshoz, a megmaradáshoz összefogásra lett volna szükség. A szereplők ehelyett acsarkodtak, egyéni boldogulásukat keresve erkölcsi törvényeket átlépve fondorlatos cselszövéseket szövögettek. Vesztük így csak a bukás, a megsemmisülés lehetett. Le is csúsztak a tetőről. Az előadás végén a megoldás a megmaradás lehetőségét villantja fel. Igaz, csak átmenetileg, hogy aztán annál kiábrándítóbb legyen a trilógia befejezése.

Tavaly Szóulban tartották meg az OISTAT, a (Szcnográfusok, Színházépítésszek- és Technológusok) Nemzetközi Világkongresszusát, s ennek keretében a World Stage Design 2009 kiállítás. Díszlet, jelmez és világítás kategóriában több mint ezer pályamű érkezett. Ezekből választották ki a legkiemelkedőbb ötven művet, közöttük Csanádi Judit három díszlettervét. Mindhárom színpadi tér egi előadáshoz készült, (*Peer Gynt*, *Az állhatatlan* és *A nagyratörő*). Díszletét - a háztetőt szemeként idéző ablakokkal - World Stage Design 2009 díj ezüstérmével is értékelte a zsűri.

Izgalmas feladatot vállalt az egi színház a drámatrilógia bemutatásával, hiszen 19-én *Az állhatatlan*, 20-án pedig *A törött nádszál* című részt nézhetük meg. A három előadás egymástól függetlenül is teljes értékű: érthető, világos, lezárt történet; de igazán az érti meg a XVI-XVII. század fordulójának magyar-erdélyi problémavilágát, aki mindhárom részt végignézi. Ráadásul ugyanez az alaphelyzet – milyen emberi és államférfiúi tulajdonsággal kell rendelkeznie egy jó vezetőnek, ahhoz, hogy népét, országát megőrizze; s milyenek nem kell lennie egy népnek, amely meg akar maradni – a honfoglalástól napjainkig újra s újra lejátszódik más-más szereplőkkel.

Itt megérthették a nézők a latin közmondás igazságát: a történelem az élet tanító mestere.

Budai Szilvia 12.A

Mesevilág

A főfolyosón az év első kiállítója *Dsupin Luca 12.A* osztályos tanuló volt. Talán azok a kicsinyített fényképek, amelyeket közlünk, nem adják vissza azt a művészi világot, amely naponta ámulatba ejtette az arra járókat. Művészi világról így vallott a képek készítője: „Néhány éve ébredtem rá, hogy az olvasás és a rajzolás az én világom, azóta nagy álmom, hogy e kettő ötvö-zéseként illusztrátorként munkálkodhassak. Szeretem a világ szépségeit, a derűt és a nemesítő gondolatokat beleszőni a rajzaimba. Szeretem egy virágsziromban, egy fűben, egy archan rejelő

„formai” gazdagságot kibontani, kicsipkézni.

Számomra a legkedvesebb a mesék és a természet mélységeinek sajátos képi nyelven való megjelenítése. Rajzolás közben egy tiszta, őszinte, nyugodt világ ölel körül, amelyre - úgy gondolom - mindannyian vágyunk.

Versenyeredmények:

2010.03.22-én a **Katolikus Iskolák Diák Sportszövetsége (KIDS)** országos úszóversenyére került sor a Bitskey Aladár Uszodában. A viadal szervezője, lebonyolítója az Integra Agra Sportegyesület volt. A verseny megnyitóján a házigazda és támogatója jogán **Szelezcki János** alpolgármester, **Ficzek László** Egri Érsekség Érseki Iroda igazgatója köszöntötte a résztvevőket. A versenyt pedig **Nyeste Pál**, a KIDS elnöke nyitotta meg. A versenyen 5 korcsoportban 50 méteres távokon zajlottak a küzdelmek, ahová több mint 450 sportoló nevezett az ország 23 katolikus iskolájából. A győztes csapatok kapitányai **dr. Székely Ferenc**től, a MOB tiszteletbeli tagjától vehették át a serleget. Iskolánk jobb eredményei.

Lányoknál:

III. kcs. (korcsoport)

mell 4. *Jurányi Viktória 5.C*

IV. kcs. hát 6. *Kada Julianna 7.C*

mell 5. *Kada Julianna 7.C*

III.-IV. kcs gyorsváltó 5. *Jurányi Viktória 5.C, Pittner Petra 6.C, Dande Michelle 8.D, Kada Julianna 7.C.*

V.-VI. kcs.

gyors 1. *Lukács Eszter 11.K*

2. *Sztankovjanszky Anita 9.C*

3. *Parádi Klaudia 9.A*

6. *Bakó Szonja 9.C*

pillangó 1. *Lukács Eszter 11.K*

2. *Sztankovjanszky Anita 9.A*

hát 1. *Pálok Dalma 9.E*

3. *Parádi Klaudia 9.A*

4. *Stokker Dóra 9.K*

mell 1. *Pálok Dalma 9.E*

4. *Bakó Szonja 9.C*

gyorsváltó 1. *Lukács Eszter 11.K,*

Parádi Klaudia 9.A, Pálok Dalma 9.E, Sztankovjanszky Anita 9.A.

Fúknál:

III. kcs. hát 3. *Mirkóczki Áron 5.C.*

mell 1. *Mirkóczki Áron 5.C.*

IV. kcs. gyors 2. *Burovincz Máté 8.D*

4. *Mihály Máté 8.C*

5. *Schmiderer Dániel 7.C*

hát 3. *Mihály Máté 8.C*

4. *Schmiderer Dániel 7.C*

mell 2. *Burovincz Máté 8.D*

gyorsváltó 1. *Mirkóczki Áron 5.C,*

Burovincz Máté 8.D, Mihály Máté 8.C,

Schmiderer Dániel 7.C.

V.-VI. kcs gyors 2. *Péceli Tamás 12.A*

gyors 5. *Homa András 10.K*

hát 1. *Jakab Damján 11.C*

hát 6. *Göboly Attila 12.C*

pillangó 1. *Péceli Tamás 12.A*

2. *Buttinger Milán 10.K*

4. *Göboly Attila 12.C*

mell 2. *Jakab Damján 11.C*

mell 6. *Homa András 10.K*

gyorsváltó 1. *Homa András 10.K,*

Buttinger Milán 10.K, Jakab Damján

11.C, Péceli Tamás 12.A.

Országos Súlyemelő Diákolimpia

Forgács Levente 10.A 3.

Sí diákolimpia

Varga Viktor 12.A 1.

Országos Diákolimpia

6x50 m gyorsváltó *Pálok Dalma 9.E, Parádi Klaudia 9.A, Stokker Dóra 9.K, Bakó Szonja 9.C, KovácsFlóra 10.K, Sztankovjanszky Anita 9.A.* 2.

200 m vegyes *Péceli Tamás 12.A.* 3.

100 m pillangó *Sztankovjanszky Anita 9.A.* 4.

Megyei Kézilabda Diákolimpia

Holló Richárd 9.K, Szert Balázs 10.A, Pál Kristóf 10.C, Szabó Patrik, Balázs, Miklós 10.E, Buttinger Milán, Homa András, Hangrád Bence 10.K, Göboly Attila 12.C, Jakab Damján 11.C, Ádám Marcell, Pohl Tamás 12. K 1.

Városi sибajnokság

Varga Viktor 12.A 1.

abszolút kategóriában is 1.

Fedettpályás Városi Atlétika Verseny

Szűcs Diána 13.A 2.

Linkecs Larion 10.E 3.

Pálok Dalma 9.E, Parádi Kaudia 9.A, Kovács Flóra 10.K, Szűcs Diána 13.A – a csapat 2.

Linkecs Larion 10.E, Lőcsei Bence, Jakab Damján 11.C, Szabó Patrik – a csapat 4.

1848 emlékére rendezett futóverseny

Kormos Amanda 11.C 1.

Kormos Patrik 11. C 5.

Megyei „Ki tud többet a magyarság mitológiájáról?” (Hun Fokos Szövettség) Baranyi Gréta, Horváth Kitti, Varga Ádám Levente 10.C – csapat 2. hely.

Szaktanár: *Feketéné Kovács Ildikó.*

Varga Tamás Matematikai Verseny

Burovicz Máté 8.D 5.

Szaktanár: *Kovács Mária.*

Jóna Kata 8.C 10.

Szaktanár: *Pecsenye Pálné.*

Városi színjátszás (VI. Egri Francia Napok) Sarvas Fruzsina, Taray Bianka, Tompa Fruzsina 13.K 2.

Felkészítő tanár: *Kádár Judit.*

Szerkesztőség:

Felelős kiadó: *Dr. Pisákné Balogh Éva* igazgatónő.

Felelős szerkesztő: *Kovács Ottóné* tanárnő.

Villámpostacím: *deleo@citromail.hu*

Diákszerkesztő: *Kengyel Dóra Boróka 10. C és Varga Ábel 10.A* osztályos tanuló.

Technikai munkatárs: *Kovács Ottó* tanár úr.